

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.629 van 26 april 2004
in de zaken A. 81.904/IX-1603
83.791/IX-1802
86.495/IX-2016
92.627/IX-2420.**

In zake :

I + IV :
het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van
SCHILDE,
dat woonplaats kiest bij
advocaat P. MALLIEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Meir 24,

II + III :
Eric DE RYCKE,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. COOLSAET,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Arthur Goemaerelei 69

tegen :

I + IV :
de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
die in de zaak A. 81.904/IX-1603 woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1,

II + III :
het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van
SCHILDE,
dat in de zaak A. 83.791/IX-1802 woonplaats kiest bij
advocaat P. MALLIEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Meir 24.

tussenkomen de partij :

I + IV :
Eric DE RYCKE,
die woonplaats kiest bij

advocaat A. COOLSAET,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Arthur Goemaerelei 69.

DE RAAD VAN STATE, IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Schilde op 11 januari 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “het ministerieel besluit van de Vlaamse Minister van Cultuur, Gezin en Maatschappelijk Welzijn dd. 12 november 1998 houdende vernietiging van de besluiten van 16 juli 1998 van de Raad van het OCMW van Schilde houdende respectievelijk de preventieve schorsing van de Heer Eric DE RYCKE, secretaris, en de inhouding van wedde met 50%”;

Gezien het verzoekschrift dat Eric DE RYCKE op 27 april 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn te Schilde van 3 december 1998 houdende het opleggen aan verzoeker van een preventieve schorsing voor de duur van vier maanden overeenkomstig art. 314, al. 2 N.Gem.W.”;

Gezien het verzoekschrift dat Eric DE RYCKE op 2 september 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing dd. 27 mei 1999 van de raad voor maatschappelijk welzijn te Schilde tot preventieve schorsing van de verzoekende partij bij hoogdringendheid voor een periode van vier maanden met behoud van wedde”;

Gezien het verzoekschrift dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Schilde op 13 juni 2000 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “het ministerieel besluit d.d. 13 april 2000 van de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport houdende vernietiging van het besluit van de Raad van het OCMW te Schilde

houdende het opleggen van de tuchtsanctie van berisping aan de Heer Eric DE RYCKE, secretaris”;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 29 maart 1999 en 21 augustus 2000;

Gelet op de beschikkingen van 31 maart 1999 en 25 augustus 2000 die de tussenkomst van Eric DE RYCKE toelaten in de zaken A. 81.904/IX-1603 en 92.627/IX-2420;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord in de zaken A. 81.904/IX-1603, 83.791/IX-1802 en 92.627/IX-2420, en de toelichtende memorie in de zaak A. 86.495/IX-2016;

Gezien de memories van de tussenkomende partij in de zaken A. 81.904/IX-1603 en 92.627/IX-2420;

Gezien het verslag over de zaken opgemaakt door auditeur B. THYS;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2003 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Schilde en de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 februari 2004;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SWITTEN, die loco advocaat P. MALLIEN verschijnt voor het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Schilde, van advocaat A. COOLSAET, die verschijnt voor Eric DE RYCKE, en van advocaat N. DE CLERCQ, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de Vlaamse Gemeenschap in de zaak A. 81.904/IX-1603;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Eric DE RYCKE is secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn -hierna genoemd: OCMW- van Schilde.

1.2. Op 19 juni 1998 stelt de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn van Schilde een proces-verbaal van vaststelling op om te dienen in het kader van het tuchtdossier ten laste van Eric DE RYCKE. Hij verklaart daarin dat hij op 28 mei 1998 kennis heeft gekregen van feiten die aan de kant van Eric DE RYCKE mogelijk een misdrijf uitmaken.

1.3. De raad voor maatschappelijk welzijn besluit op 16 juli 1998, in afwezigheid van de betrokkene, ten eerste, tegen Eric DE RYCKE een klacht met burgerlijke partijstelling in te dienen, ten tweede, hem preventief te schorsen gedurende vier maanden met ingang van 17 juli 1998, met dien verstande dat hij

opnieuw in de gelegenheid wordt gesteld om door de Raad gehoord te worden op de komende raadszitting van 6 augustus 1998 en, ten derde, 50% van zijn wedde gedurende de periode van de preventieve schorsing in te houden.

1.4. Na schorsing ervan door de provinciegouverneur en rechtvaardiging door de raad voor maatschappelijk welzijn, vernietigt de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Maatschappelijk Welzijn op 12 november 1998 de besluiten van 16 juli 1998 van de raad voor maatschappelijk welzijn houdende de preventieve schorsing van Eric DE RYCKE en de inhouding van 50% van diens wedde tijdens de duur van de preventieve schorsing.

Dat besluit maakt het voorwerp uit van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 81.904/IX-1603.

1.5. Op 27 november 1998 stelt de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn van Schilde andermaal een proces-verbaal van vaststelling op ten laste van Eric DE RYCKE, op grond van nieuwe tekortkomingen.

1.6. Op 3 december 1998 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn op grond van het nieuw samengesteld tuchtdossier een tuchtprocedure tegen Eric DE RYCKE in te leiden, betrokkene bij hoogdringendheid onmiddellijk preventief te schorsen voor een periode van vier maanden, doch geen inhouding van diens wedde op te leggen.

Dat besluit maakt het voorwerp uit van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 83.791/IX-1802.

1.7. Op 16 december 1998 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn de opgelegde preventieve schorsing te handhaven en het raadsbesluit van 3 december 1998 voor zover als nodig te herbevestigen.

1.8. Op 7 januari 1999 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn dat het tuchtdossier ten laste van Eric DE RYCKE nog verder dient te worden aangevuld.

De raad voor maatschappelijk welzijn wijst op 28 januari 1999 deze opdracht toe aan DELOITTE & TOUCHE Management Solutions Organisation.

1.9. Het verslag van 10 maart 1999 van DELOITTE & TOUCHE geeft aanleiding tot een bijkomende tenlastelegging, namelijk de schending van artikel 45, § 1, van de OCMW-wet door een gebrekkige en onbekwame leiding van het personeel.

1.10. Op 5 april 1999 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn Eric DE RYCKE in het kader van de tuchtprocedure die op 3 december 1998 tegen hem was ingeleid, bij tuchtmaatregel te schorsen gedurende drie maanden met ingang van 6 april 1999 en met inhouding van wedde.

1.11. Dat besluit wordt op 12 mei 1999 door de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen niet goedgekeurd.

1.12. Op 27 mei 1999 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn zijn niet-goedgekeurd tuchtbesluit van 5 april 1999 in te trekken en bovendien tegen de niet-goedkeuring beroep in te dienen bij de minister. Tijdens dezelfde zitting besluit de raad voor maatschappelijk welzijn Eric DE RYCKE in het kader van “het derde tuchtdossier, afgesplitst van het tweede tuchtdossier, op grond van een verslag van DELOITTE & TOUCHE” bij hoogdringendheid preventief te schorsen gedurende vier maanden, met ingang van “de betekening op 31 mei 1999” en met behoud van wedde.

Het laatstgenoemde besluit maakt het voorwerp uit van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 86.495/IX-2016.

1.13. Op 9 juni 1999 worden Eric DE RYCKE en zijn raadsvrouw door de raad voor maatschappelijk welzijn gehoord. De raad beslist zijn besluit van 27 mei 1999 betreffende de preventieve schorsing van Eric DE RYCKE te handhaven.

1.14. Op 31 augustus 1999 verwerpt de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport het beroep dat het OCMW van Schilde heeft ingediend tegen de niet-goedkeuring van het tuchtbesluit van 5 april 1999 door de bestendige deputatie, omdat het beroep -gezien de intrekking van het voormelde tuchtbesluit- geen voorwerp heeft.

1.15. Op 28 oktober 1999 worden Eric DE RYCKE en zijn raadsvrouw door de raad voor maatschappelijk welzijn gehoord, zowel over de tekortkomingen welke aan eerstgenoemde in het tweede tuchtdossier worden ten laste gelegd als over de tekortkoming welke hem in het zogenaamde afgesplitste derde tuchtdossier wordt verweten.

Tijdens dezelfde zitting besluit de raad voor maatschappelijk welzijn eensdeels dat aan Eric DE RYCKE voor al die tekortkomingen bij tuchtmaatregel een berisping wordt opgelegd en anderdeels dat dient te worden ingegaan op het voorstel van betrokkene om een vertrouwenspersoon en een informeel overlegorgaan aan te stellen.

1.16. Op 8 november 1999 wordt het ontwerpbesluit dat inmiddels door de raadsman van het OCMW van Schilde is opgesteld, door de individuele leden van de raad voor maatschappelijk welzijn die op 28 oktober 1999 aan de beraadslaging en de stemming hebben deelgenomen, ondertekend.

1.17. Met een op 10 november 1999 ter post aangetekend verzonden brief wordt het raadsbesluit van 28 oktober 1999 aan Eric DE RYCKE betekend.

1.18. Op 22 december 1999 schorst de provinciegouverneur het tuchtbesluit van 28 oktober 1999 omdat de betekening ervan aan Eric DE RYCKE

niet binnen de door artikel 307 van de nieuwe gemeentewet voorgeschreven termijn is gebeurd, waardoor het als ingetrokken moet worden beschouwd.

1.19. De raad voor maatschappelijk welzijn besluit op 24 februari 2000 zijn geschorste tuchtbesluit te rechtvaardigen en de datum ervan te wijzigen van “28 oktober 1999” in “8 november 1999”.

1.20. Op 23 maart 2000 worden Eric DE RYCKE en zijn raadsvrouw, de raadsman van het OCMW van Schilde en een vertegenwoordiger van het provinciebestuur van Antwerpen door de gemachtigde ambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap gehoord.

1.21. Op 13 april 2000 besluit de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport het besluit van 28 oktober 1999 van de raad voor maatschappelijk welzijn te vernietigen, althans voor zover daarbij aan Eric DE RYCKE bij tuchtmaatregel een berisping wordt opgelegd.

Dat besluit maakt het voorwerp uit van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 92.627/IX-2420.

2. Over de afstand in de zaak A.81.904/IX-1603.

2.1. Overwegende dat het OCMW van Schilde in zijn verzoekschrift tot voortzetting van de procedure verklaart afstand te doen van het geding in de zaak A. 81.904/IX-1603; dat geen gegeven zich tegen het toewijzen van die afstand verzet;

3. Over de beroepen in de zaken A. 83.791/IX-1802 en 86.495/IX-2016.

3.1. Overwegende dat in de zaak A. 83.791/IX-1802 Eric DE RYCKE de nietigverklaring vraagt van het besluit van 3 december 1998 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Schilde waarbij hij bij hoogdringendheid gedurende vier maanden met onmiddellijke ingang preventief, maar zonder inhouding van wedde, wordt geschorst; dat die preventieve schorsing steunt op feiten die de voorzitter van het OCMW vermeldt in zijn “proces-verbaal van vaststelling” van 27 november 1998; dat in de zaak A. 86.495/IX-2016 Eric DE RYCKE de nietigverklaring vraagt van het besluit van 27 mei 1999 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Schilde, waarbij hij bij hoogdringendheid preventief wordt geschorst gedurende vier maanden, met ingang van “de betekening op 31 mei 1999” en met behoud van wedde; dat die preventieve schorsing werd opgelegd in het kader van “het derde tuchtdossier, afgesplitst van het tweede tuchtdossier, op grond van een verslag van DELOITTE & TOUCHE”;

3.2. Overwegende dat met betrekking tot de beide beroepen ambtshalve moet worden vastgesteld dat binnen de termijn van deze preventieve schorsingen geen tuchtsanctie werd opgelegd, zodat krachtens artikel 312, § 2, van de nieuwe gemeentewet, dat krachtens artikel 52 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, hierna genoemd: OCMW-wet, ook van toepassing is op de vastbenoemde personeelsleden van de OCMW's, de effecten ervan van rechtswege zijn vervallen; dat de in de voormelde zaken bestreden besluiten derhalve geen materiële rechtskracht meer hebben; dat aangezien ze formeel wel nog bestaan, ze terwille van de duidelijkheid van het rechtsverkeer nietig dienen te worden verklaard; dat hetzelfde geldt voor de besluiten van 16 december 1998 en 9 juni 1999 waarbij de raad voor maatschappelijk welzijn, na verhoor van Eric DE RYCKE, telkens besliste om de eerder bij hoogdringendheid opgelegde preventieve schorsing te handhaven;

4. Over de gegrondheid van het beroep in de zaak A. 92.627/IX-2420.

4.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing de artikelen 307, eerste lid, en 305, §1 en §3, van de nieuwe gemeentewet miskent en daardoor tevens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in het bijzonder de artikelen 2 en 3; dat zij daarbij uiteenzet dat de raad voor maatschappelijk welzijn op 28 oktober 1999, in afwezigheid van de gewraakte raadsleden, de raadsleden die de hoorzitting niet hadden bijgewoond en haar raadsman, heeft beraadslaagd over de tuchtvordering ten laste van Eric DE RYCKE; dat de raad voor maatschappelijk welzijn toen bij geheime stemming heeft besloten Eric DE RYCKE bij tuchtmaatregel een berisping op te leggen; dat na de stemming het resultaat daarvan werd medegedeeld aan zijn raadsman met de vraag “een voorontwerp van beslissing” op te stellen; dat zulk voorontwerp aan de raadsleden thuis werd bezorgd; dat hun akkoord met de voorgestelde motivatie is gebleken uit hun ondertekening van het voorontwerp op 8 november 1999; dat indien ook maar één raadslid had gevraagd om over de motivatie opnieuw te onderhandelen of een bespreking te voeren, er een nieuwe raadszitting zou hebben plaatsgehad; dat de verzoekende partij hierbij verwijst naar artikel 305, § 1, van de nieuwe gemeentewet, krachtens welk de tuchtoverheid na het afsluiten van het proces-verbaal van de laatste hoorzitting over een termijn van twee maanden beschikt om uitspraak te doen over de op te leggen tuchtmaatregel, en naar artikel 305, § 3, van de nieuwe gemeentewet, naar luid waarvan de beslissing waarbij de tuchtstraf wordt opgelegd, naar de vorm met redenen wordt omkleed; dat zij stelt dat ingevolge deze bepalingen het vernietigde tuchtbesluit slechts op 8 november 1999 tot stand kwam, vermits op die datum de consensus van de raadsleden over de motivering van het besluit is gebleken, en dat de raad voor maatschappelijk welzijn dienvolgens op 24 februari 2000 rechtsgeldig kon beslissen de datum van het tuchtbesluit te verbeteren van 28 oktober 1999 in 8 november 1999; dat volgens de verzoekende partij het bestreden vernietigingsbesluit dan ook ten onrechte ervan uitgaat dat het tuchtbesluit niet binnen de voorgeschreven termijn van tien werkdagen zou zijn betekend, waardoor het krachtens artikel 307, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet als ingetrokken moet worden beschouwd

doch dat, rekening houdend met de datum van 8 november 1999, de kennisgeving wel degelijk tijdig gebeurd is; dat zij een bevestiging van haar standpunt meent te vinden in artikel 780 van het Gerechtelijk Wetboek, krachtens welk de datum van een vonnis wordt bepaald door de uitspraak ervan in het openbaar, en dus niet door de beraadslaging en de stemming erover door de rechters, alsook in artikel 1701 van het Gerechtelijk Wetboek, krachtens welk de datum van de scheidsrechterlijke uitspraak niet wordt bepaald door de stemming, maar door de ondertekening ervan; dat de verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het bestreden besluit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, doordat het geen afdoende antwoord geeft op de bezwaren die zij onder meer in haar rechtvaardigingsbesluit van 24 februari 2000 en tijdens het verhoor op 23 maart 2000 door de gemachtigde ambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap heeft laten gelden;

4.1.2.1. Overwegende dat blijkens artikel 24 van de OCMW-wet en artikel 287, § 1, van de nieuwe gemeentewet, samengelezen met artikel 52 van de OCMW-wet, de raad voor maatschappelijk welzijn bevoegd is om aan de secretaris van het OCMW een tuchtsanctie op te leggen; dat die bevoegdheid behoort aan de raad als college en hij deze dient uit te oefenen zoals onder meer is bepaald door de artikelen 29 en volgende van de OCMW-wet : de raad wordt op de voorgeschreven wijze bijeengeroepen en de beslissingen worden bij meerderheid van stemmen genomen;

4.1.2.2. Overwegende dat uit de gegevens van de onderhavige zaak blijkt dat de raad voor maatschappelijk welzijn op 28 oktober 1999 als college heeft vergaderd en tijdens die vergadering met volstreekte meerderheid van de uitgebrachte stemmen heeft besloten Eric DE RYCKE bij tuchtmaatregel een berisping op te leggen; dat de omstandigheid dat tijdens dezelfde vergadering niet werd gestemd over de formele motieven van die tuchtbeslissing, er niet aan in de weg staat dat die tuchtbeslissing bestond en onmiddellijk uitvoerbaar was; dat de afwezigheid van formele motieven -in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt aan te voeren- geen gevolgen heeft voor het bestaan van de beslissing als zodanig, wel voor haar

wettigheid; dat de omstandigheid dat naderhand een ontwerp van gemotiveerd tuchtbesluit werd opgesteld door de raadsman van de verzoekende partij en dat de individuele raadsleden op 8 november 1999 met dat ontwerp hebben ingestemd door het aanbrengen van hun handtekening daarop, niet betekent dat er op laatstgenoemde datum een nieuw tuchtbesluit tot stand is gekomen dat het tuchtbesluit van 28 oktober 1999 heeft vervangen; dat de individuele raadsleden door het verlenen van hun instemming aan het ontwerpbesluit een louter feitelijke handeling hebben gesteld, zonder dat daardoor enig rechtsgevolg is ontstaan; dat zij als individuen krachtens de OCMW-wet immers geen enkele beslissingsbevoegdheid hadden; dat die bevoegdheid behoort aan de raad als college en er dus pas van een nieuwe beslissing sprake kon zijn indien de meerderheid van de leden tijdens een regelmatige vergadering van de raad voor maatschappelijk welzijn de aldus gemotiveerde beslissing had bekrachtigd;

4.1.2.3. Overwegende dat het bestreden vernietigingsbesluit er dan ook terecht van uitgegaan is dat het tuchtbesluit waarbij de raad voor maatschappelijk welzijn van Schilde aan Eric DE RYCKE de tuchtstraf van de berisping heeft opgelegd, dateert van 28 oktober 1999;

4.1.2.4. Overwegende dat de vergelijking die de verzoekende partij maakt met de datering van de vonnissen van de rechtbanken van de rechterlijke macht en van scheidsrechterlijke uitspraken niet dienstig is, aangezien het in de onderhavige zaak gaat om een beslissing van een orgaan van het actief bestuur welke op een eigen, door de wet voorgeschreven wijze tot stand komt; dat overigens de verzoekende partij zelf opmerkt dat de uitspraken van de rechterlijke macht door het betrokken rechtscollege worden gedaan in openbare terechtzitting bij aanwezigheid en na beraadslaging van zijn leden;

4.1.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij ook ten onrechte aanvoert dat het bestreden vernietigingsbesluit geen afdoende antwoord geeft op de bezwaren die zij met betrekking tot de datum van het tuchtbesluit heeft laten gelden in haar rechtvaardigingsbesluit van 24 februari 2000 en tijdens het verhoor van

23 maart 2000 door de gemachtigde ambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zodat het de formele motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt; dat die formele motiveringsplicht immers niet vergt dat de verzoekende partij in het vernietigingsbesluit een antwoord vindt op alle argumenten die zij in de voorafgaande procedure heeft laten gelden; dat het te dezen volstond dat het desbetreffende besluit de redenen vermeldde die de minister tot de conclusie hebben gebracht dat het tuchtbesluit dat aan zijn toezicht werd onderworpen van 28 oktober 1999 en niet van 8 november 1999 dateerde en dat de verzoekende partij die redenen op een afdoende wijze uit de overwegingen van het vernietigingsbesluit heeft kunnen vernemen; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel miskenning van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, juncto de motiveringsplicht op grond van artikel 305 van de nieuwe gemeentewet, alsmede van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert, doordat het bestreden besluit insinueert dat zij zich door de verbetering van de datum van haar tuchtbesluit schuldig zou maken aan valsheid in geschrifte, terwijl zij, juist door de datum van de beslissing te corrigeren zich als een zorgvuldige overheid gedraagt, rekening houdende met de beginselen van behoorlijk bestuur en de stringente motiveringsplicht; dat zij ook laat gelden dat uit het eerste middel is gebleken dat het zwaartepunt van het beslissingsproces op 8 november 1999 bij de motivatie was gelegen, zodat zij het recht had om ter gelegenheid van de rechtvaardiging van haar tuchtbesluit de datum van dat besluit te corrigeren, terwijl volgens haar het bestreden vernietigingsbesluit haar recht miskent om die verbetering aan te brengen;

4.2.2. Overwegende dat uit het feit dat het bestreden vernietigingsbesluit tot de bevinding komt dat het tuchtbesluit waarbij de raad voor maatschappelijk welzijn van Schilde aan Eric DE RYCKE de tuchtstraf van de berisping heeft opgelegd, dateert van 28 oktober 1999 en dienvolgens overweegt dat “de OCMW-raad door te pretenderen dat het bedoelde tuchtbesluit genomen is op

8 november 1999 zich schuldig zou kunnen maken aan valsheid in geschrifte”, geenszins kan worden afgeleid dat het de verzoekende partij heeft verhinderd haar tuchtbesluit te rechtvaardigen; dat evenmin kan worden ingezien hoe het bestreden vernietigingsbesluit aldus de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht zou schenden, te meer daar uit het onderzoek van het eerste middel reeds is gebleken dat het bestreden vernietigingsbesluit geheel terecht 28 oktober 1999 als datum van het tuchtbesluit in aanmerking neemt; dat de overweging volgens welke de OCMW-raad zich schuldig zou kunnen hebben gemaakt aan valsheid in geschrifte ten slotte, voorkomt als een overtoollig motief; dat het tweede middel niet gegrond is;

4.3.1. Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van artikel 30, § 2, van het Vlaams decreet van 28 april 1993 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten; dat die bepaling volgens haar ook het recht inhoudt om eventuele fouten, met inbegrip van data, te corrigeren en dat, doordat het bestreden vernietigingsbesluit het desbetreffende correctierecht miskent, het haar verhindert om het tuchtbesluit met toepassing van de voormelde decretale bepaling te rechtvaardigen;

4.3.2. Overwegende, daargelaten de vaststelling dat te dezen niet artikel 30, § 2, van het voornoemde decreet van 28 april 1993, maar wel artikel 112 van de OCMW-wet aan de verzoekende partij de mogelijkheid liet om haar door de provinciegouverneur geschorste tuchtbesluit te rechtvaardigen, dat hoe dan ook de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door de verwerende partij verhinderd is geweest om haar tuchtbesluit te rechtvaardigen, welk recht zij uit de voormelde wettelijke bepaling put; dat zij integendeel haar standpunt ten volle heeft kunnen verantwoorden in haar rechtvaardigingsbesluit van 24 februari 2000 en tijdens het verhoor door de gemachtigde ambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap op 23 maart 2000; dat ook het derde middel niet gegrond is;

4.4.1. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel ondergeschikt de schending van het gelijkheidsbeginsel zoals neergelegd in de artikelen 10 en 11

van de Grondwet, artikel 307, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert, waar de bestreden beslissing de begrippen ‘kennisgeving’ en ‘ontvangst’ verwacht; dat zij verklaart op de hoogte te zijn van de rechtspraak van de Raad van State naar luid waarvan de kennisgeving bedoeld in artikel 307, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet plaatsheeft hetzij op het ogenblik van de overhandiging tegen ontvangstbewijs van het tuchtbesluit aan het betrokken personeelslid, hetzij op het ogenblik dat aan het betrokken personeelslid de aangetekende brief wordt aangeboden waarmee hem het tuchtbesluit wordt betekend; dat zij verklaart “in ondergeschikte orde een lans te breken opdat de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State eventueel zou worden gewijzigd”, aanvoerende dat de arbeidshoven en -rechtbanken en het Hof van Cassatie met betrekking tot de kennisgeving van het ontslag om dringende redenen eveneens van oordeel zijn dat bij de termijnberekening de dies a quo niet meetelt en dat de zaterdag als een werkdag in aanmerking moet worden genomen, maar dat zij de postdatum van de aangetekende zending aanzien als de datum van kennisgeving; dat volgens de verzoekende partij dan ook moeilijk staande te houden is dat het administratief recht deze correcte redenering overboord zou gooien; dat zij voorts verwijst naar artikel 84, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, naar luid waarvan “de termijn waarover de partijen beschikken”, ingaat “met de dag van ontvangst van het schrijven”; dat zij daaraan toevoegt :

“De vraag dient gesteld te worden wanneer de Raad van State, afdeling administratie, het indienen van een verzoekschrift tot schorsing, resp. vernietiging en memories nog ontvankelijk acht, binnen de voorziene termijn.

Alsdan heeft men enkel oog voor de poststempel en geenszins ‘de dag van ontvangst van het schrijven’.”;

4.4.2.1. Overwegende dat de tussenkomende partij terecht opwerpt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteenzet op welke wijze het bestreden vernietigingsbesluit het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel en de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zou hebben geschonden, waar dit de begrippen ‘kennisgeving’ en ‘ontvangst’ verwart;

4.4.2.2. Overwegende dat voor het overige de verzoekende partij kritiek uitoefent op de interpretatie door de Raad van State van artikel 307, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet; dat die bepaling luidt als volgt :

“Van de met redenen omklede beslissing wordt zonder verwijl kennis gegeven aan de betrokkene, hetzij bij een ter post aangetekende brief, hetzij door overhandiging tegen ontvangstbewijs.

Wordt van de beslissing geen kennis gegeven binnen de termijn van tien werkdagen, dan wordt ze als ingetrokken beschouwd. Tuchtvervolgning voor dezelfde feiten kan niet worden ingesteld.

In de kennisgeving van de beslissing wordt melding gemaakt van de bij de wet bepaalde rechtsmiddelen en van de termijn waarbinnen ze uitgeoefend kunnen worden.”;

4.4.2.3. Overwegende dat te dezen niet wordt betwist dat de in het tweede lid van voormelde wetsbepaling bedoelde termijn van tien werkdagen alle dagen behalve de zon- en feestdagen omvat, zodat de termijn waarover de verzoekende partij beschikte om aan Eric DE RYCKE kennis te geven van het tuchtbesluit van 28 oktober 1999 verstreek op 10 november 1999; dat de verzoekende partij wel het standpunt betwist dat de Raad van State onder meer heeft ingenomen in het arrest nr. 70.102, ACHTEN, van 9 december 1997, volgens welk de kennisgeving waarvan sprake in de aangehaalde wetsbepaling de handeling betreft waarbij het tuchtbesluit daadwerkelijk ter kennis van het betrokken personeelslid wordt gebracht, dat wil zeggen dat wanneer de kennisgeving gebeurt met een ter post aangetekende zending, zij plaatsheeft op het ogenblik dat de aangetekende zending aan de betrokkene wordt aangeboden en niet op het ogenblik dat de zending ter post wordt afgegeven;

4.4.2.4. Overwegende dat in het voormelde arrest nr. 70.102, ACHTEN, van 9 december 1997, de Raad van State dienaangaande overwoog :

“3.3.1. Overwegende in het algemeen dat de kennisgeving van een beslissing betrekking heeft op de handeling waarbij de beslissing daadwerkelijk ter kennis

van de betrokkene wordt gebracht, d.w.z. dat zij hem aangeboden wordt voor kennisneming; dat een kennisgeving bij ter post aangetekende zending gebeurt op het ogenblik dat de aangetekende zending aan de betrokkene wordt aangeboden en niet op het ogenblik dat de zending ter post wordt afgegeven;

3.3.2. Overwegende dat de Raad van State geen reden ziet om de kennisgeving, waarvan sprake in artikel 307 van de nieuwe gemeentewet, in een andere zin te begrijpen; [...]; dat integendeel uit de omstandigheid dat die bepaling aan het bestuur twee mogelijkheden van kennisgeving biedt, de ene zijnde een aangetekende brief, de andere de overhandiging in persoon tegen ontvangstbewijs en dat, blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet, de laatstgenoemde mogelijkheid van aanzegging een uitweg biedt voor het geval 'er redenen zijn om voor problemen te vrezen met de post' (verslag senaatscommissie, Parl. St. Senaat, 1990-1991, nr. 1278/2, pag. 15) kan afgeleid worden dat de wetgever beoogde een in alle omstandigheden geldende vervalltermijn in te stellen waarvan het verstrijken de geldigheid van de genomen beslissing zonder meer doet vervallen en de onbevoegdheid van het bestuur om ter zake nog op te treden vaststelt;

Overwegende dat artikel 307 van de nieuwe gemeentewet duidelijk een van de waarborgen is die de wetgever ingevoerd heeft met het oog op de bescherming van de rechten van de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar en dit teneinde hem 'zoveel mogelijk dezelfde waarborgen te bieden als een strafrechtelijk vervolgd persoon' (Parl. St. Kamer, 1990-1991, 1400/1, pag. 3; 1400/4, pag. 5-6); dat derhalve de bezwaren, die de verwerende partij op het aldus ingevoerde systeem uit, als kritiek op de wet verworpen moeten worden";

4.4.2.5. Overwegende dat de door de verzoekende partij aangevoerde argumenten het hiervoor weergegeven standpunt van de Raad van State, dat gesteund is op de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 mei 1991 die de bepalingen van artikel 307 in de nieuwe gemeentewet heeft ingevoegd, niet weerleggen; dat, immers, de verzoekende partij niet uiteenzet waarom de opvatting van de arbeidshoven en -rechtbanken en het Hof van Cassatie volgens welke met de kennisgeving, bij een ter post aangetekende brief, van de dringende reden tot ontslag, bedoeld in artikel 35, vijfde lid, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, de verzending van de aangetekende brief wordt bedoeld, ook zou moeten gelden voor de kennisgeving van de tuchtmaatregel bedoeld in artikel 307 van de nieuwe gemeentewet; dat uit de wetsgeschiedenis van artikel 35 van de voornoemde wet van 3 juli 1978 overigens blijkt dat het van meet af aan de bedoeling van de wetgever is geweest dat de kennisgeving van de dringende reden tot ontslag, de "verzending" van de aangetekende brief betrof waarin die dringende

reden aan de betrokkene werd medegedeeld; dat zoals blijkt uit het arrest nr. 70.102, ACHTEN, van 9 december 1997, dezelfde bedoeling niet kan worden toegeschreven aan de wetgever die met de wet van 24 mei 1991 de bepaling van artikel 307 in de nieuwe gemeentewet heeft ingevoegd; dat ook de verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 84, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State hier niet dienstig is : krachtens de desbetreffende bepaling begint de termijn waarover de partijen beschikken, te lopen “vanaf” de ontvangst van het schrijven, terwijl er in artikel 307 van de nieuwe gemeentewet sprake is van een kennisgeving “binnen” een bepaalde termijn; dat de regel volgens welke de Raad van State bij de beoordeling van de tijdigheid van een verzoekschrift tot schorsing of nietigverklaring en van de memories, uitsluitend de datum van de poststempel van het desbetreffende procedurestuk in aanmerking mag nemen, evenmin dienstig wordt aangevoerd, aangezien het tijdig “indienen” van een procedurestuk bij een rechtscollege bezwaarlijk kan worden vergeleken met de “kennisgeving” van een tuchtsanctie aan een personeelslid; dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De afstand wordt toegewezen in de zaak A. 81.904/IX-1603.

Artikel 2.

Vernietigd worden :

1. het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Schilde van 3 december 1998 houdende het opleggen aan Eric DE RYCKE van een preventieve schorsing voor de duur van vier maanden overeenkomstig artikel 314, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet, alsmede het besluit van dezelfde raad van 16 december 1998 waarbij die schorsing wordt gehandhaafd;

2. het besluit van 27 mei 1999 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Schilde tot preventieve schorsing bij hoogdringendheid van Eric DE RYCKE voor een periode van vier maanden met behoud van wedde, alsmede het besluit van 9 juni 1999 van dezelfde raad waarbij die schorsing wordt gehandhaafd.

Artikel 3.

Het beroep wordt verworpen in de zaak A.92.627/IX-2420.

Artikel 4.

De kosten van de beroepen, bepaald op 694,12 euro, komen ten laste van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Schilde.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op 247,90 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventwintig april 2000 en vier, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.